

Mária Vrkoslavová-Ševčíková

Čokoládový Gordon

zo psej lúčky

Čokoládový Gordon zo psej lúčky

Čítanie pre celú rodinu

Venujem rodine a mojím psíkom Gastonovi a Gordonovi

Mária Vrkoslavová-Ševčíková

Čokoládový Gordon

zo psej lúčky

Čítanie pre celú rodinu

PERFEKT

Text © Mária Vrkoslavová-Ševčíková, 2015
Design © Pavol Janoško, DTP Perfekt
Slovak edition © Perfekt 2015

Čokoládový Gordon zo psej lúčky

Čítanie pre celú rodinu

Text: Mária Vrkoslavová-Ševčíková
Grafická úprava a zalomenie: Pavol Janoško, DTP Perfekt
Jazyková redaktorka: Dáša Jajcayová
Tlač: KASICO, a. s., www.kasico.sk

Vyšlo vlastným vydaním vo vydavateľstve PERFEKT, a. s., Karpatská 7,
811 05 Bratislava 1, ako svoju 718. publikáciu.

Prvé vydanie

Rok vydania 2015

Knihu si môžete objednať vo vydavateľstve PERFEKT, Karpatská 7,
811 05 Bratislava 1, fax: 02/52 49 97 88, e-mail: odbyt@perfekt.sk
alebo kúpiť na rovnakej adrese v Kníhkupectve Vojtecha Zamarovského,
alebo na www.perfekt.sk s 30 % zľavou.

Elektronickú verziu tejto knihy si môžete kúpiť na internetových portáloch
www.martinus.sk, www.dibuk.sk a ďalších.

ISBN 978-80-8046-720-3

www.perfekt.sk

Poveš' o dúhovom moste

Keď zomrie nejaké zvieratko, ktoré je nám tu na zemi obzvlášť blízke, dostane sa na kraj Dúhového mosta. Objaví tam krásne lúky, kopce a jazerá, kde sa naši psi kamaráti môžu spolu hrať. Majú plno dobrého jedla, čistej vody, slnečného svitu, tepla a pohodlia. Psík znovu omladne a môže dosýta behať. Jedáva pečeňovú paštétu a odpočíva na vankúšiku z najjemnejšieho peria. Nič ho nestraší, nie sú tam žiadne búrky ani zlí tvorovia. Naši chlpatí kamaráti majú všetko, čo si ich srdiečko žiada, po čom v živote túžili. Aj choroby, ktoré mali, sú preč. Ten, kto bol starý, je znovu mladý, kto bol chorý je zdravý, plný síl a života. Sú takí, akých si ich pamätáme z najkrajších snov. Sú šťastní až na jednu malú výnimku – chýba im ich pán, ich najväčší priateľ. Všetci sa spoločne hrajú, až príde deň, kedy psík zrazu zastane a pozorne sa pozrie do dialky. Jeho jasné oči sa rozžiaria, celé telo sa nadšením zachveje. Opustí kamarátov a rozbehne sa zelenou trávou k obzoru, stále rýchlejšie a rýchlejšie. Objavil svojho ľudského priateľa a keď sa konečne stretnú, pevne sa objímu. V radostnom bláznivom vítaní psík obliže pánovi tvár, láskavé ruky pohladia jeho hlavu a človek sa znovu pozrie do verných očí, ktoré naddlho zmizli z jeho života, ale nikdy sa nestratili z jeho srdca.

Už ich nič nerozdelí.

A vtedy spoločne prekročia Dúhový most.

Poveš' neznámeho autora je rozšírená predovšetkým v severnej Európe a v anglosaských krajinách.

Pre tých, ktorí ma ešte nepoznajú

Som čokoládový kokeršpaniel Gordon. V mojom rodokmeni, ktorý siaha až do ďalekého Anglicka, mám napísané, že som čokokoker. To preto, lebo môj kožušok je tmavohnedý ako z pravej čokolády.

Narodil som sa na južnom Slovensku maminke Aliz. Počas prvých týždňov môjho života sa o mňa starala najmä mamina a ja som nerobil nič iné, len pil mliečko a hral sa v našom peleš-tekú so svojimi piatimi sestričkami a s dvomi bratmi. Po krátkom čase sme sa všetci rozprchli do nových rodín a ja som sa dostal do Bratislavy k Backe, Jarkovi a babičke. Dozvedel som sa, že mojím predchodcom v tejto malej ľudskej svorke bol psík Gaston, ktorý bol s nimi dlhých šesťnásť rokov. Na Gastona spomínajú s láskou a nehou. Keď raz budem dospelý, veľmi sa mu chcem podobať.

Na nový domov a svojich najbližších som si veľmi rýchlo zvykol. Do tejto svorky patria ďalší členovia, ktorí s nami nebývajú, ale chodia nás navštevovať. Vždy sa veľmi poteším, keď z Komárna príde Bobo s Esterkou. Bobo bol námorný kapitán, ktorý pre-

plával všetky moria sveta. Je to Backin brat a Esterka je jeho žena. Rád vidím aj Jožka, Backinho syna so Silviou.

Moji najbližší mi denne preukazujú veľkú lásku a starostlivosť, a ja sa postupne učím, ako sa mám vo svete dvojnoháčov správať. Spoznal som veľa ľudí a psíkov z nášho okolia. Do svojej psej svorky ma prijal dobrý Derick, ktorému všetci psíci hovorili *komisár Derick*. Dbal o to, aby bol v našej psej svorke poriadok, aby sme neubližovali menším psíkom ani mačkám. Mojou najmilšou dvojnoháčkou sa stala Vlastička a jej havina Daisy je stále moja najlepšia kamarátka. Vlastička bola prvá z dvojnoháčov, ktorá ma prišla aj s Daisy privítať ešte v ten deň, kedy som do svojej novej rodiny prišiel. Bol som veľmi malý a málo si z tohto obdobia pamätám. Veľmi dobre si však spomínam na jej privítací balíček, ktorý mi s radosťou priniesla. Hoci som veľa nechápal, cítil som jej veľkú radosť z môjho príchodu.

Postupne som sa stal známym na našej *psej lúčke* a spoznával som svoje okolie. Objavil som zmrzlinový domček a v ňom dvojnoháčov, ktorí robia najlepšiu zmrzlinu na svete – uja Lacka a tetu Zitku. Zistil som, že zmrzlina je výborná najmä v lete, kedy psíkovi od tepla a smädu visí jazyk až po zem. Vtedy rád zájdem do zmrzlinového domčeka, lahnem si do tieňa, oddýchnem si od horúčavy a osviežim sa touto dobrotkou. V záhrade pri zmrzlinovom domčeku som našiel domov môjmu pichľavému kamarátovi ježkovi a jeho rodine. Rád sa s ním stretávam a vždy ma potešia jeho čierne korálikové očka, ktorými na mňa zvedavo pozerá.

Navštívil som už aj Vysoké Tatry, kde som sa na jednej vysokohorskej túre zoznámil s jeleňom, ktorý ma priateľsky oblizol. Bol som aj v poľskom meste Zakopané. Tam mi Backa chcela kúpiť goralský klobúk a urobiť zo mňa gorala. To som však odmietol. Som predsa poľovný pes a nie nejaký gorala s klobúčikom vykladaným mušličkami!

Navštívil som aj moju druhú ľudskú babičku Aničku, ktorá býva ďaleko v Čechách v meste pod horami, ktoré sa volajú Krkonoše. V tomto meste som bol v starej vojenskej pevnosti, o ktorej som potom porozprával Derickovi a ostatným psikom z našej lúčky. Ani mi veriť nechceli, keď som im povedal, že som tam videl obrovského psa so svietiacimi očami. Ja som sa však tešil najmä z malej Kristínky a Jarka. To sú dvojnoháči, ktorí patria Jarkovmu bratovi Jirkovi a s ktorými som vždy niečo veselé vyparatil.

Veľmi rád cestujem autom. Najďalej som bol v starobyľom meste na východe Slovenska – v Bardejove a v Bardejovských Kúpeľoch. Veľa som tam ako *kúpeľný hosť* videl a zažil. Bol som dokonca aj na vernisáži fotografií, kde ma osobne privítal známy fotograf ujo Gabo. Veru neviem, či nejaký pes bol niekedy na vernisáži. Spolu so svojimi najbližšími dvojnoháčmi i štvornoháčmi som oslávil svoje prvé narodeniny. Toto všetko som si náramne užíval a svoje príbehy som s Backinou pomocou vyrozprával a napísal v knihe *Život na štyroch labkách*.

1. ČASŤ

Detstvo sa skončilo

Po oslave mojich narodenín sa veľa zmenilo. Zdalo sa mi, že pekné časy sa už skončili. Jarko s Backou nič netušili, ale môj neomylný inštinkt mi našepkával, že sa k našej svorke blíži niečo neodvratné, niečo zlé... Cítil som to, ale vedel som aj to, že hoci by som veľmi chcel pomôcť, nemôžem.

Cítil som, že naša babička sa niekam chystá. Niekam veľmi ďaleko. Niekam za psíkom Gastonom. Bol som smutný, chodil som okolo babičky a chápavo som sa na ňu pozeral. Zdala sa mi taká slabá, drobučká a bezbranná. Všimol som si, že aj hlas mala slabší, rozprávala tíško, sem-tam ma pohladkala. Jej nezábudkové oči občas pozerali akoby do diaľky. Iba sa pomaly pohybovala po byte, prestala vychádzať von, strácala záujem o moje divoké hry. Jedného dňa prišla húkajúca sanitka a babička odišla s Backou do nemocnice.

Vedel som, že je zle, keď sa babička s Backou nevrátila. Sledoval som, ako Backa so smutným pohľadom odchádza každý deň do nemocnice na návštevu. Niekedy s ňou išiel aj Jarko, ale ja som nesmel. A tak veľmi som chcel babičku vidieť...

O niekoľko dní zazvonil telefón a Backa s Jarkom sa rozplakali. Vedel som, že babičku viac neuvidím, že odišla niekam ďaleko... Asi niekde na tú krásnu dúhu. Odtiaľ sa na nás s Gastonom pozerajú.

Zrazu bolo v našom byte ticho a smutno. Zo všetkých síl som sa snažil žiaľ Backy a Jarka zmierniť, ale nevedel som ako.

„Musím niečo vymyslieť. Niečo čo by ich potešilo,“ premýšľal som, ale nenapadlo mi nič lepšie, ako im nosiť hračky a postrčiť ich raz k jednému, raz k druhému. Videl som, ako Jarko mechanicky zobral hračku a ticho povedal:

„Chytaj, Gordík! Dones, Gordík!“ A zahodil ju kúsok pred seba.

Pobehol som, priniesol som hračku, položil som mu ju vedľa nohy, ale Jarko nič. Tak som do neho štuchol. Neprítomne zobral hračku a znovu ju odhodil. Cítil som, že ten smútok prechádzal aj na mňa. Aj mne babička veľmi chýbala. Vošiel som do jej izby, položil som si hlavu na jej kreslo, oňuchal papučky, ľahol som si vedľa postele a zatvoril oči. Znovu som ju videl – moju ľudskú babičku, ktorá rada nosila texasky, ktorá mi dala ochutnať z kávy a ktorá vždy pre mňa mala voňavé koláčiky. Spomínal som, aká bola šťastná na oslave svojich narodenín, keď som jej s mojimi dvojnoháčmi priniesol kyticu narcisov. Taký je však život. Prináša chvíle pekné aj smutné a nikto tu nezostane naveky. Vedel som to, lebo Backa mi o živote veľa rozprávala a ja som z jej rozprávania všeličo pochopil. Smútil som spolu s mojimi dvojnoháčmi.

Náš denný režim sa nezmenil. Stále sme chodili na našu lúčku a ja som si hľadal kamarátov. Až raz som stretol Lilku, ako pomaly cupká s pani učiteľkou. „Hav-hav, Lilka, nevieš, čo sa na našej lúčke deje? Kde sú všetci kamaráti? Nikoho nestretávam a vieš, ako mi naši kamaráti chýbajú?”

„Ach, Gordon,“ vzdychla si Lilka. „Derick, náš ochranca a vodca svorky, sa odšahoval. On nechcel odísť, ale jeho páni sa rozhodli kúpiť domček so záhradou a Derick išiel s nimi. Zbytočne sa na svojho pána smutne pozeral a naznačoval mu, že je na našej lúčke šťastný. Nepomohol si. Ved' vieš, akí sme my psi.

Kde je tvoj pán, tam je tvoje miesto,“ smutným hlasom mi Lilka oznámila túto dôležitú správu.

„Mia od žiaľu za svojim najlepším kamarátom ochorela a chodí len na krátke prechádzky. Amon sa len smutne pozerá z balkóna a na moje štekanie neodpovedá. Už som ho vonku veľmi dávno nevidela. Sem-tam sa stretnem s Luckym, ale to je všetko. Pod', prebehneme sa, keď sme sa už stretli,“ usmiala sa a rozbehla sa po lúčke.

Tak som si začal zvykať na život bez babyčky. Moje šteniatkovské časy sa pominuli a čakal ma život dospelého psa, ktorý so sebou prináša radosti, ale aj starosti. Na prechádzkach občas stretávam Foresta, ale zdá sa, že naše priateľstvo už nie je také ako kedysi, keď sme sa na našej lúčke bezstarostne naháňali, preťahovali o jednu haluz a veselo sa vítali pri každom stretnutí. Myslím si, že Forest má iné záujmy, ale keď sa stretneme, ešte vždy si priateľsky poštekáme a porozprávame sa. Teraz sa častejšie vídam s Lilkou. Stále je to tá milá jemná havina, ktorú rád vidím. A zostala mi Daisy s mojou krstnou mamou Vlastičkou. S Daisy sa stretáme každý deň. Stále sa naháňame na našej psej lúčke, chytáme šišky a naše štekanie sa ozýva po okolí. Veru, presvedčil som sa, že mojou najlepšou kamarátkou je Daisy. Jej jedinej som porozprával o svojom smútku za babyčkou.

„Vieš, Daisy, veľmi mi chýba. Každé ráno vojdem do jej izby s nádejou, že ju štekaním zobudím a zavolám do kuchyne, ale nie je tam. Aj papučky už strácajú jej vôňu. Nepríde už nikdy, viem to.“ Požalujem sa a ona, moja dobrá milá Daisy, mi oblizne ucho a tíško zašepká:

„Taký je život, Gordon. Tvoja babyčka tu bola dlho. Prežil si s ňou krásny čas plný lásky. Prišiel jej čas, splnila si svoje poslanie a odišla tam, kde je už každému dobre, kde nikoho nič nebolí a všade je plno ľudských i psích dobrôt. Raz sa tam, na tej krásnej

dúhe, všetci stretneme. Tak už prestaň smútiť!“ Daisy má pravdu, my zvieratá a predovšetkým psi, vieme citlivejšie vnímať prírodu a život v nej, ale predsa niekedy pocítíme, taký celkom obyčajný, ľudský smútok.

Vy ľudia hovoríte, že čas lieči všetky rany, aj smútok, a tak som si postupne všimol, že Backe a Jarkovi sa zas na tvár vrátil úsmev. Jarko behá každý týždeň s vysávačom po byte, Backa sa krúti v kuchyni okolo sporáka a varí rôzne voňavé dobroty a mne nastal čas príprav na výstavu. Ako som už spomínal, som poľovný pes s dlhým a zaujímavým rodokmeňom. Moji rodičia, prarodičia, pra-pra-prarodičia, skrátka všetci moji predkovia, sa zúčastňovali na výstavách, na ktorých získavali rôzne ocenenia.

Preto aj Backa s Jarkom usúdili, že nastal čas, aby som sa ukázal na nejakej výstave a postupne získaval skúsenosti.

Moja prvá výstava

Vierka a Anička sú skúsené chovateľky a v začiatkoch radili mojim ľudským priateľom, ako majú s mojím vzdelávaním a výchovou pokračovať. Pretože, a to som si ja hneď po príchode do mojej rodiny všimol, Backa s Jarkom sú tí najlepší na svete. Lúbia ma a starajú sa o mňa tak, ako len najlepšie vedia, ale chovatelia nie sú a ja viem ich slabé stránky parádne využiť! Veru, viem to. Občas som neposlušný a zneužívam ich dobrotu. Som práve vo veku ľudských tínedžerov a celkom tak ako oni, aj ja sa snažím vzoprieť autorite. Za každú cenu si chcem presadiť svoju vôľu aj napriek zákazu. Vtedy Jarko zoberie do ruky prúťik a zakričí: „Gordon, ku mne! Čo som ti povedal? Vieš čo máš robiť? Pekne kráčať pri nohe. Ty si zabudol, kde je noha?! Nebehaj! Nešte-

kaj! Neskáč na ľudí! To vychovaný pes nerobí!“ pritom švihá prútkom do vzduchu, ale ja viem, že ma nikdy neudrie. Príbehnem k nemu, usmejem sa, zaštekám a myslím si, že všetko je v poriadku. No pani Vierka povedala, že to nie je v poriadku, že sa musím naučiť disciplíne a rozvíjať svoje vrodené dobré vlastnosti.

Nastalo mi ťažké obdobie. Jarko kúpil novú výstavnú vôdzku. Je oveľa kratšia ako tá, na ktorej ma vodieva na prechádzke. Musím uznať, že je pekná – čokoládovohnedá ako môj kožušok. Nechal som si ju nasadiť na krk, lebo rád nosím pekné veci. Pohodil som hlavou a rozbehol som sa. Ale beda! Vôdzka ma ďaleko nepustila, ba ešte horšie, stisla mi krk.

„To teda nie!“ rozštekal som sa na Jarka. „Takúto vôdzku, i keď je pekná, nechcem!“ a snažil som sa oboma labkami vôdzku stiahnuť z krku. Ale nepomohol som si. Moje labky nie sú ľudské ruky. I keď s nimi dokážem veľa, predsa len, to čo dokážu ľudia svojimi rukami, to nedokážem.

„Múdrejší ustúpi,“ pomyslel som si a pokojnejšie vykročil popri Jarkovej nohe. To však nebolo všetko. Jarko začal mierne poklusávať do kruhu a ja s ním. Musel som.

„No, toto. To mám behať stále dokola, dokola, dokola? Načo je to dobré?“ nespokojne som otáčal hlavou, ale vôdzka ma držala, a tak som v tom kruhu behal spolu s Jarkom. Pani Vierka sa na to všetko pozerala a vysvetlila mi:

„Gordík, si už veľký múdry pes. Na výstave budete všetci behať v kruhu, aby pán rozhodca videl, či ťa nebolia labky, či nekrívaš a ako sa pohybuješ. Pohyb musíš mať pekný a ladný. Zdvihni trošku hlavu, pozeraj sa na Jarka a ukáž, ako ho máš rád. Nesmieš pri tom vyskakovať. To by sa pánovi rozhodcovi vôbec nepáčilo a ty by si nezískal žiadne ocenenie.“

Počúval som, čo mi pani Vierka hovorí, ale vôbec som jej nerozumel. Bol som už na jednej výstave v Bardejovských Kúpe-

loch, ale tam boli vystavené fotografie. Viseli pekne na stene a ľudia si ich veľmi múdro prezerali. Pochopil som, že na stene asi visieť nebudem. Budem s Jarkom behať v kruhu, ale kto je to pán rozhodca? Pozrel som sa na Backu s nádejou, že nakoniec na žiadnu výstavu nebudem musieť ísť. Načo aj? Len tak behať v kruhu? Aby nejaký rozhodca videl, že nekrívam?

Backa už mala, ako vždy, pripravenú odpoveď. „Gordonko, dobre ma počúvaj. To, čo ti poviem, je veľmi dôležité. Pán rozhodca na výstave je chovateľ kokeršpanielov. Taký, čo už odchoval veľa krásnych, zdravých, ale hlavne múdrych psov. Vie presne, ako má správny kokeršpaniel s rodokmeňom vyzeráť, aké má mať zuby, labky, držanie tela a podľa toho posudzuje všetkých psíkov. Je to dôležité pre ďalší chov a rozmnožovanie psíkov. O tom ti poviem neskôr, na to máš ešte čas. Je potrebné, aby o tebe vedeli aj ostatní chovatelia. Keď príde čas a ty dospeješ, vyberú ti krásnu kokriu nevestu a ty sa staneš otcom malých čokoládovohnedých šteniatok. Presne tak, ako sa stal tvojím otcom Athina a maminou Aliz. Zatiaľ musíš na výstave dokázať, že z teba rastie pekný, ale aj múdry kokeršpaniel, aby raz...“ usmiala sa na mňa a na Jarka.

„Vieš si predstaviť, ako sa okolo Gordona budú batoliť malé Gordičatká?“ obrátila sa s otázkou na Jarka a ten pohotovo odpovedal:

„No, batoliť sa asi budú okolo maminy a Gordík ich bude chodiť len navštevovať, ale veru, zatiaľ si neviem nášho psíka predstaviť ako zodpovedného otca. Tak, pokračujeme, pobežni!“ Tak som sa pred Vierkiným kritickým pohľadom rozbehol. Ved' mi ani nič iné neostávalo. Čo som mal robiť, keď som chcel mať výcvik čím skôr za sebou?

Po chvíľke Vierka výcvik ukončila. „Na prvýkrát to nebolo najhoršie. Časom sa všetko naučíš. Tak poď, Gordík, za dnešnú

snahu dostaneš odmenu,“ a podávala mi chutnú voňavú kostičku. „Ešteže tak,“ potichu som si zavrčal, ale do kostičky som sa s chuťou zahryzol.

Môj výcvik odteraz pokračoval každý deň. Po čase som sa učil *výstavný postoj*. Na povel musím zostať stáť, nohy natiahnuť dozadu, aby vynikla línia môjho chrbta a krku. Hlavu musím držať rovno a Jarko mi natiahne chvost, aby bolo vidieť, akú pekňú *zástavu* na ňom mám. *Zástava* je tá dlhá srst' na chvoste, ktorú mi každý deň starostlivo češú. A nečešú mi len srst' na chvoste. Češú ma každý deň. Prečesávajú ma kefou i hrebeňom, aby som mal každý kúsok srsti tam, kde patrí, žiadny nesmie vytŕčať mimo línie. Starostlivosť o srst' je veľmi dôležitá, ale ja ju nemám rád. Celé upravovanie na výstavu trvá veľmi dlho. Prvýkrát ma upravovala moja chovateľka Martuška a trvalo jej to sedem hodín. Predstavte si to. Stál som trpezlivo na stole a Martuška tu odstrihla kúštiček srsti, odstúpila, prizrela sa, zas inde odstrihla kúštiček srsti, potom ma pustila pobehať si po dvore a po chvíľke sa znovu pustila do práce. A takto strihala, prizerala sa, až bola nakoniec sama so sebou a s mojou líniou spokojná. Potom ma odfotografovala, ukázala Aničke, ako mám vyzeráť výstavne upravený a odovzdala ma do ďalšej starostlivosti.

Dni sa míňali a ja som si postupne zvykal na každodenné behanie do kruhu a na výstavný postoj. Táto činnosť sa mi natoľko zapáčila, že som niekedy aj sám, dobrovoľne, zašiel na školské ihrisko a len tak, pre radosť, som s Jarkom zabehol niekoľko *kôl*, aby som nakoniec svoje predvádzanie zakončil výstavným postojom. Backa ma chválila, odmeňovala piškótkami, len Jarko končil behanie v kruhu udýchaný, ale nevzdával sa.

Udalosti nabrali rýchly spád. Backa vypísala prvú prihlášku, pripojila k nej kópiu môjho rodokmeňa a spolu sme ju odniesli na poštu. Nakoniec prišiel ten DEŇ, ktorý sme všetci očakávali

s veľkými nádejami. Deň mojej prvej výstavy. Deň, kedy som mal ukázať, čo som sa pod Vierkiným vedením naučil a ako to viem predviesť. Anička ma krásne upravila, moja srst' sa len tak leskla a pri každom pohybe sa jemne vlnila. Jarko sa obliekol do nových nohavíc, vesty a košele, ktorú mu Backa na túto príležitosť kúpila. Na ulici nás čakala usmiata pani Vierka s pripravenými skladacími stoličkami.

„Stoličky musíme mať, na čom by sme počas výstavy sedeli? Skúsení chovatelia, ktorí chodia na výstavy, majú so sebou celú výbavu. Veď uvidíte,“ usmievala sa na mojich dvojnoháčov, ktorí sa tvárili ako „vyorané myši“. Nikdy na žiadnej výstave neboli. My traja sme boli nováčikovia.

Keď sme sa blížili, k výstavným halám prichádzali dvojnoháči a každý viedol na vôdzke jedného a niektorí aj viacerých psov. A akých psov! Veľkých, malých, chlpatých, aj naháčikov. Ani som netušil, koľko rôznych rás je nás psov na svete. S každým som sa veselo pozdravil.

„Hav-hav, tak ako? Ideme súťažiť?“ prihovárал som sa im, „ja idem prvýkrát, ale nemám strach, do kruhu viem chodiť od maľička.“ Statočne som odpovedal na ich otázky, či som pripravený a či nemám strach. Bola to medzinárodná súťaž a niektorí psíkovia prišli z diaľky a boli to veľkí šampióni.

Jarko dostal súťažné číslo, ktoré si pripol na rukáv a pyšne vykračoval so mnou na miesto, kde bol označený kruh pre kokeršpanielov. Za nami cupkala Backa, nesúc stoličky a pani Vierka s proviantom. Nestačil som sa čudovať. Chovatelia mali nielen stoličky, ale aj stolíky, na ktoré si poukladali termosky s kávou a pre psíkov mali pripravené ohrádky. Mali aj hrebene a kefy, ktorými svojich miláčikov neustále prečesávali a upravovali. Niektorí psi, najmä tí malí, mali ešte natáčky, ktoré im vybrali

tesne pred vystúpením, aby bola srst' čo najkrajšia. V celej hale vládla pestrá hara-vara a, veru, bolo sa na čo pozerat'. Tí skúsenejší psi si pokojne ľahli a podriemkávali. Čakali, kým rozhodcovia zavolajú ich číslo. Ja som nemal žiadnu ohrádku, moji dvojnoháči mi pripravili len deku.

„A vy si myslíte, že budem driemať ako niektorí psi, ktorí už boli na viacerých výstavách? Ó, to teda nie! Musím všetko vidieť, veď ako by som o tom mohol porozprávať Daisy, Lilke a Forestovi?“ premýšľal som a poskakoval okolo stolíkov a psov. Jarko stratil nervy a vzal ma poprechádzat' sa po hale.

„Pokoj, Gordík, máme čas. Pozri sa, koľko je tu psov,“ pohladkal ma a vybrali sme sa smerom k najväčším psom. Veľmi sa mi páčil veľikánsky bernardín aj sivá doga, ktorá mi priateľsky podala labku a s úsmevom na mňa štekla:

„Hav, maličký, ešte som ťa na žiadnej výstave nevidela, ale ty určite vyhráš. Sebavedomie ti nechýba.“

„Preto som prišiel, aby som zvíťazil ako ten cisár, o ktorom Backa čítala knižku,“ odpovedal som a veselo som pokrútil chvostom. Sotva som urobil niekoľko krokov, prišiel ku mne jeden naozaj veľikánsky pes. O takom som ani nepočul. Hneď mi dal pusinku a potom, že chlapi a psi sa nebozkávajú?! Troška som sa aj zľakol, ale keď som videl, ako sa na mňa priateľsky usmieva, aj ja som pridal božtek a podal som jemu a jeho dvojnoháčovi labku. Dvojnoháč ma pohladkal a zaželel mi veľa úspechov – to asi preto, že sa nemusel obávať konkurencie. Jeho „psík“ bol írsky vlkodlav a súťažil v úplne inom kruhu. Tak som sa prechádzal, usmieval, podával labku, až sme sa vrátili späť k nášmu kruhu. Prišli sme práve včas. Súťaž kokeršpanielov juniorov sa práve začínala. Predo mnou boli asi traja psi. Zlatí kokeršpanieli, takí ako bol Gaston, za nimi v kruhu hopkala malá fľakatá havinka a už volali naše číslo, teda mňa. Jarko vošiel do

kruhu opatrne, ale ja som sa veselo usmial na pani rozhodkyňu a smelo som vykročil predpísaným krokom. Trošku som aj poskočil, no Jarko ma upozornil:

„Len pekne, Gordík, všetci sa na teba pozerajú. Neurob nám hanbu!“ Tak som sa znova, teraz už bezchybne rozbehol a zastavil sa pred pani rozhodkyňou. Urobil som ten najkrajší výstavný postoj, Jarko mi natiahol chvost, aby bolo vidieť, aký je pekný a vyčesaný a už bol koniec môjho pôsobenia v kruhu. Pani rozhodkyňa mi ešte pochválila pekné biele zuby, ktoré mi Jarko každý večer čistí psou pastou s príchuťou piškótiek. Skontrolovala mi aj kĺby a povedala:

„Z teba vyrastie pekný psík,“ potom vypísala akýsi papier, vraj protokol, a podala ho Jarkovi. Zdá sa, že Jarko mal väčší strach ako ja. Tuším, že pri behu aj troška kríval, tak sa len pozdravil, zobral papier a posadil sa na stoličku k pani Vierke a Backe. Vtom už príbehla aj vyparádená Anička s otázkou:

„Tak ako ste dopadli?“ Všetci boli veľmi zvedaví, ale Jarko povedal: „Ja vlastne ani neviem, čo mi rozhodkyňa povedala. Taký som bol z toho Gordíkovho vystúpenia rozrušený. Pozrite,“ podával papier pani Vierke. Všetky tri hlavy – Backina, Vierkina aj Aničkina, sa sklonili k papieru, z ktorého Vierka slávnostne prečítala: „Výborný!“ Ja som sa len „skromne“ usmieval.

„Vedel som, že som bol výborný. Ved' som sa aj snažil a veľmi som chcel, aby mali zo mňa moji dvojnoháči radosť. Chcel som, aby Vierkina a Aničkina námaha nevyšla nazmar. A to sa mi na mojej prvej výstave podarilo. To nič, že to bola len juniorská súťaž. Raz predsa musím začať. Postúpil som na mojom rebríčku hodnôt o jeden stupienok vyššie. A že nebudem dobrým otcom?! Dobrý pes môže mať len dobré šteniatka a ja sa ich určite raz dočkám.

